
Klára Elšíková
Ostrovani
Zapomeňte na to,
kým máte být.
Rozpomeňte se na to,
kým skutečně jste.
Host

Klára Elšíková

Ostrovani

Klára Elšíková

Ostrovani

Brno 2026

Kniha vznikla s podporou Českého literárního centra, sekce Moravské zemské knihovny v Brně, a města Mikulov během rezidenčního pobytu v Mikulově, který se uskutečnil v rámci příprav na hostování CZECHIA na Frankfurtském knižním veletrhu 2026.

© Klára Elšíková, 2026
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3366-4 (PDF)
ISBN 978-80-275-3367-1 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3368-8 (MobiPocket)

Lucii

Nespoutaný život a divoká žena jsou
dva ohrožené druhy.

Clarissa Pinkola Estés

Prolog

Bylo nebylo
existoval jeden Ostrov
uprostřed Oceánu, nekonečných vod
plných ryb, velryb a tuleňů
nad Ostrovem létali racci
a počasí se během jednoho dne měnilo stejně rychle
jako lidská povaha
všichni si mysleli
že lidé, kteří tady žijí
jsou šťastnější
osud jim nadělil lepší karty
už jen tím
že se tady narodili

Ostrov se dá obejít za několik dnů
má sedm různých částí
dnes už ale nikdo Ostrov neobchází

A v dáli vidíme loď
na Ostrov přijíždí Cizinka
nevíme, odkud přišla
ani proč sem jede
neznáme ani její historii
a nemělo by nás to ani zajímat
je to její život
ne náš

Ale pro tentokrát uděláme výjimku
poprvé si dovolíme
starat se o životy jiných víc než o ten vlastní
a povykládáme si
příběh o Cizince a Ostrově

I. ČÁST OSTROVA

Hotel na pláži

„Jednu kávu bez mléka," objednává si Cizinka v baru v podpalubí lodi. Kromě kávy prodávají taky hořké likéry, limonády a kakao, sladké i slané pečivo, ona si kupuje jen kávu. Papírový kelímek zabalí do několika ubrousků, je horká. „Tady máte!" říká servírka a podává jí papírový kroužek na kelímek. Cizinka poděkuje a štos papírových ubrousků schová do kapsy bundy. Otočí se a podívá do prostoru, všechny sedačky potažené červeným semišem jsou obsazené, v podpalubí je ruch, který cesta v lidském nitru odpradávna vyvolává.

Vychází po bílých schodech nahoru na palubu, fouká studený vítr, lidé sedí na bílých železných lavicích nebo stojí u zábradlí, někteří jen mlčky odpočívají, sedí vedle svého partnera, blízko u sebe, mají zavřené oči a užívají si dotek studeného větru na tváři. Jiní si povídají o posledních událostech v jejich životech,

děti pobíhají a doufají, že uvidí z moře vykouknout hlavu tuleně.

Cizinka jde k zábradlí, dívá se dolů do Oceánu, na proudy vody, které se valí kolem lodi, jako by tančily, něco jí říkaly, vyskakují za ní nahoru, pojď za námi dolů. Do vody se ráda dívá, uklidňuje ji to, přemýšlí, jaké by to bylo, kdyby zábradlí přelezla a skočila dolů, prostě jen tak, bez váhání ho přelezla a skočila, jestli by ten akt někdo zaznamenal, jestli by někdo vyskočil a zastavil ji, nebo by si toho vůbec nikdo nevšiml, nebo by zůstali všichni bez hnutí, nevěřili by, že se stalo něco tak nepravděpodobného, nebo by to vlastně chtěli vidět, zažít něco neobvyklého, stejně jako když se stane nehoda a lidé v kruhu stojí a hledí, nevytváří bezpečný a láskyplný kruh, ale chtějí cítit, že jsou naživu.

„Dívej!“ zakřičí malý kluk od zábradlí na otce, který sedí na lavici s dalšími třemi lidmi. Podařilo se mu to, vidí tuleně. „Super!“ ukáže otec ruku s palcem nahoru svému synovi, který se drží zábradlí a jeho tělo poskakuje radostí jako pružina, jeho vnitřní motor se nastartoval, pružina se rozpohybovala, nahoru a dolů, hop, hop, hop, otáčí se zpátky k otci, ten se už ale baví s ostatními.

Cizinka se na malého kluka usměje, taky tuleně viděla, taky ucítila tu rozpohybovanou pružinu, teď ale zase přemýšlí o tom, jaké by to bylo, skočit do vody oblečená, jaký by to byl pocit, mít na sobě mokré oblečení, těžké džíny, triko a svetr, jak by se na její

tělo lepily a stahovaly ji dolů. Dnes se jí zase zdál ten sen. Stoupá po úzké cestě lesem k rozbořenému hradu, jde do kopce, pod sebou vidí vesnici, lesy, louky a před sebou mohutné kamenné stěny, vstoupí dovnitř. Ví přesně, kam má jít, i když neví, proč tam jde, prochází zřícenou stěnou a vstupuje na nádvoří, které si už pomalu bere příroda zpátky. Je porostlé zelenou trávou, prochází jím až na konec, a zatímco pomalu jde, krok za krokem, zvedá hlavu a podívá se nahoru, kde už není žádná střecha, jen nebe a oblaka, která po něm plují rychleji, než je obvyklé, je to děsivé, není to normální, a vtom se probudí.

Poodstoupí od zábradlí a přisedne si na lavici ke staršímu muži a jeho dospívající dceři, která si trochu odsedne, muž se na ni usměje, dívka si jí nevšímá, vysvětluje otci svůj svět, který chce, aby přijal. Otci k Cizince občas uklouzne pohled, představuje si, jak asi vypadá, když se udělá, aniž by o tom věděla, má pootevřená ústa a kouká na moře, je zamyšlená, muži se líbí, že cestuje sama, přitahuje ho idea nezávislé a silné ženy, kterou by jistě chvíli miloval a obdivoval, jejich lásku by ale postupně zabila do mužských genů po staletí vkládaná domněnka, že je víc než ona.

Cizinka ví, že se na ni dívá, je polichocená, zároveň ale ví, že jej přitahuje hlavně dojem, který dělá. Vlasy jí létají do obličeje, dává si je za ucho, ještě pořád usrkává kávu, která už je studená, a v dáli spatří mohutný červený Maják, jeho fotku našla před několika měsíci zahrabanou s ostatními v Babiččině šuplíku.

Kapitán hlásí brzké kotvení, troubí, děti běží k zábradlí a sledují, jak loď parkuje, Cizinka se zvedne, na záda si hodí velký batoh, s mužem a jeho dcerou se rozloučí a čeká opřená o zábradlí opodál, všichni sestupují do podpalubí, tlačí se a jsou nervózní, v druhém patře lidé nasedají do zaparkovaných aut a berou za řidítka kol, tlačí se na schodech i v podpalubí, věří, že když budou rychlejší, Bůh jim dá víc bodů.

Kousek od lodi čeká autobus, který zastavuje na sedmi zastávkách kolem Ostrova, auta sem můžou jen na speciální povolení, jinak se chodí pěšky a jezdí na kole. Cizinka z trajektu vystoupí jako jedna z posledních, ujde pár metrů k autobusu, koupí si lístek u řidiče, její zastávka je druhá od konce, v Hotelu na pláži, autobus je plný lidí, kteří se zase tlačí, dívají se na sebe jako na nepřátele, zatímco stojí ve stejném autobuse a jedou stejným směrem. Cizinku si podezřívavě prohlíží stará žena, která sedí na sedačce pro jednoho. Stejně jako Stařena ani Cizinka neví, co tady dělá.

Hotel

Po půl hodině vystoupí z autobusu, velký, tmavě zelený batoh s oranžovými přezkami z něj vynese v náručí, na záda si ho hodí až venku, nejdřív jej zvedne na koleno a pak vyhodí na záda, proto se má cestovat, dokud máme sílu.

Autobus zastavil na vybetonovaném plácku, aby se dostala na pláž, musí trochu do kopce, těší se, co uvidí, až vystoupá na horizont, na nebi jsou šedé mraky, na rozdíl od jejího snu plují pomalu, skoro jako by stály na místě, ještě neví, že se tady počasí mění z minuty na minutu. Na horizontu se mraky posunou, slunce zasvítí a ona před sebou vidí dlouhou cestu k moři, po obou stranách cesty roste vysoká tráva a v dálce po pravé straně uvidí Hotel. Na pláži vypadá nepatřičně, jako velká bílá krabice.

Jde směrem k němu, po dlouhé bílé cestě, chvíli je betonová a pak už jen písek, nikde žádní lidi, cítí studený vítr na tváři a dívá se, jak se hýbe vysoká tráva ve větru, jako by s ní mluvila, jako by tančila, Cizinka se usměje a dá si za ucho vlasy, které jí vítr posílá do obličeje. A taky kapuci na hlavu, aby jí nefoukalo do uší, dívá se na své kožené boty, písek pod nima křupe, má je ráda, protože si je ušila sama.

Když dojde na konec cesty, rozprostře se před ní široká a bílá dlouhá pláž, jako by byla na konci světa, podívá se doleva a pak doprava, nevidí, kam vede a kde končí, před ní je moře, nevidí, kam vede a kde končí, je divoké, vrhá vlny a nikoho se neptá na svolení, jestli může vrhat vlny.

Cizinka se vydá k Hotelu, vede k němu dřevěné molo, jde se po něm pohodlněji, než by se šlo pískem, ale je to nuda. Hotel tady stojí už stovky let, je to vyhlášený Hotel, má tradici a je na pláži, na Ostrově jako z románu, kde žije jen stovka obyvatel a všichni si myslí, že jsou tady šťastnější než jinde. Mají tu moře, pláže, čerstvý vzduch, duny, můžou tady žít v klidu a nikam nemusí, nic nemusí, mají všechno.

Cizinka teď stojí před Hotelem, před bílou krabicí, co má kolem dveří a oken ornamenty, než vstoupí dovnitř, podívá se na Maják, který vidí v dáli, a na ptáky, co jak magoři lítají po nebi, uvědomí si, že Stařena, co si ji v autobuse podezřívavě prohlížela, měla o okno opřenou slepeckou hůl.